

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

**CAUZA TOCONO ȘI PROFESORII PROMETEIȘTI
c. MOLDOVEI**

(Cererea nr. 32263/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

26 iunie 2007

DEFINITIVĂ

26/09/2007

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Tocono și Profesorii Prometești c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, Președinte,

Dl J. CASADEVALL,

Dl G. BONELLO,

Dl K. TRAJA,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl J. ŠIKUTA,

Dna P. HIRVELĂ, judecători,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 5 iunie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 32263/03) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către S.R.L. Tocono și Fundația Profesorii Prometești („reclamanții”), două persoane juridice din Chișinău, la 26 mai 2003.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl V. Nagacevski, avocat din Chișinău și membru al organizației non-guvernamentale „Juriștii pentru drepturile omului”. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Pârlog.

3. Reclamanții au pretins, în special, violarea articolului 6 § 1 al Convenției prin pretinsa lipsă de imparțialitate a unuia dintre judecătorii care au examinat recursul în cauza lor. De asemenea, ei au pretins încălcarea drepturilor lor garantate de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

4. La 9 februarie 2006, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis să examineze fondul cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. În anul 1991, imediat după destrămarea Uniunii Sovietice, Tocono, Consiliul municipal Chișinău și Ministerul Educației au venit cu inițiativa de a crea în Republica Moldova primul liceu privat („liceul”). Din cauza lipsei legislației care ar fi reglementat învățământul privat, Guvernul a adoptat hotărârea nr. 473, din 29 august 1991, prin care a confirmat că Tocono era unicul fondator al liceului și că liceul urma să fie finanțat din contul bugetului local, donațiilor, taxelor și banilor investiți de Tocono.

6. Liceul, numit Liceu experimental, a fost deschis în toamna aceluiași an.

7. La 9 decembrie 1991, Guvernul a adoptat hotărârea nr. 685, prin care a modificat decizia precedentă și a introdus ca co-fondatori ai liceului alte cinci persoane juridice care au investit în acesta.

8. Între 1991 și 2001, din cauza lipsei legislației care ar fi reglementat acest domeniu, liceul a funcționat fără înregistrare de stat.

9. În anul 2001, după adoptarea legislației cu privire la învățământul privat, liceul a fost obligat să obțină înregistrarea de stat.

10. La 10 decembrie 2001, ca urmare a cererii directorului liceului, Guvernul a adoptat hotărârea nr. 1375, prin care a fost abrogată hotărârea nr. 685. La 20 decembrie 2001, aceasta a fost publicată în Monitorul Oficial și a intrat în vigoare.

11. La 28 decembrie 2001, Tocono și un grup de profesori de la liceu, care și-au unit eforturile pentru a crea fundația „Profesorii Prometeiști”, în conformitate cu legislația nouă, au înregistrat noul statut al liceului. Noul statut menționa doar doi fondatori ai liceului - Tocono și Profesorii Prometeiști – și prevedea că, în continuare, denumirea liceului va fi S.R.L. Prometeu. În aceeași zi, persoana juridică nou-creată a primit certificatul de înregistrare de stat.

12. La 10 iunie 2002, la cererea co-fondatorilor precedenți ai liceului, Guvernul a adoptat hotărârea nr. 718, prin care a abrogat hotărârea nr. 1375.

13. La 25 iunie 2002, patru din co-fondatorii precedenți ai liceului menționați în hotărârea nr. 685 au intentat o acțiune împotriva Camerei Înregistrării de Stat și S.R.L. Prometeu, solicitând declararea nulă a înregistrării nou-createi entități S.R.L. Prometeu, pe motiv că, în conformitate cu hotărârea nr. 685, și ei ar fi trebuit să fie recunoscuți co-fondatori ai liceului.

14. La 11 decembrie 2002, Curtea de Apel a respins acțiunea. Ea a constatat *inter alia* că, la data înregistrării noului liceu (28 decembrie 2001), hotărârea nr. 685 nu era în vigoare.

15. Reclamanții în procedurile naționale au depus recurs la Curtea Supremă de Justiție.

16. La 30 aprilie 2003, un complet al Curții Supreme de Justiție, compus din judecătorii V.M., I.P. și V.B., a admis recursul, a casat hotărârea Curții de Apel și a pronunțat o nouă hotărâre în favoarea foștilor co-fondatori. Ea a constatat *inter alia* că cererea de înregistrare a S.R.L. Prometeu a fost depusă la Camera Înregistrării de Stat la 13 decembrie 2002, când hotărârea nr. 685 din 9 decembrie 1991 era încă în vigoare. De asemenea, ea a dispus excluderea Fundației Profesorii Prometeiști din lista fondatorilor liceului.

17. Reclamanții nu au știut componența completului de judecată până în ziua ședinței. Ei susțin că nu cunoșteau la data ședinței că, cu trei ani mai devreme, fiul judecătorului V.B. a fost exmatriculat din liceu din cauza comportamentului rău, absențelor nemotivate și notelor proaste, exmatricularea fiind făcută de către directorul liceului și profesorii care făceau parte din Fundația Profesorii Prometeiști. În urma acestui incident, judecătorul ar fi amenințat administrația școlii cu răzbunarea.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

18. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă, în vigoare în perioada în cauză, sunt următoarele:

Articolul 19. Temeiurile de recuzare a judecătorului

„Judecătorul nu poate participa la judecarea pricinii și urmează să fie recuzat:

- 1) dacă la judecarea anterioară a procesului dat a participat în calitate de martor, expert, interpret, reprezentant, procuror, grefier;
 - 2) dacă este interesat personal, direct sau indirect în procesul dat sau dacă există alte împrejurări care pun la îndoială nepărtinirea lui;
 - 3) dacă el personal, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii ...;
 - 4) dacă soțul ... este rudă a uneia din părți ...;
 - 5) dacă este tutore ... al uneia din părți.
- ...”

Articolul 23. Cererea de recuzare

„Dacă există împrejurările arătate în articolele 19..., judecătorul ... este obligat el însuși să declare că se recuză.

Pentru aceleași motive recuzarea [judecătorului] poate fi propusă de participanții la proces.

Recuzarea trebuie să fie motivată și propusă înainte de începerea judecării pricinii în fond. Propunerea de recuzare poate fi făcută mai târziu, numai dacă persoana care propune recuzarea a aflat motivul recuzării după ce a început judecarea pricinii. Dacă împrejurările arătate [mai sus] au devenit cunoscute instanței de judecată după ce a

început judecarea pricinii, instanța este obligată să le comunice în ședința de judecată în scopul soluționării chestiunii [recuzării].”

ÎN DREPT

19. Reclamanții s-au plâns, în temeiul articolului 6 al Convenției, de încălcarea dreptului lor la judecarea echitabilă de către o instanță imparțială, susținând că judecătorul V.B. nu putea fi imparțial, deoarece fiul său a fost exmatriculat din liceu. De asemenea, ei s-au plâns de lipsa de independență a tuturor judecătorilor de la Curtea Supremă de Justiție după venirea la putere a Partidului Comuniștilor și de faptul că Curtea Supremă de Justiție nu și-a motivat suficient decizia sa. Partea relevantă a articolului 6 § 1 este următoarea:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. ...”

20. De asemenea, reclamanții au pretins că obligația impusă lor de către Curtea Supremă de Justiție de a se asocia cu alte persoane a încălcat dreptul lor garantat de articolul 11 al Convenției. Articolul 11 prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

21. Reclamanții au mai pretins că inechitatea procedurilor a avut ca rezultat încălcarea drepturilor lor garantate de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Pretenția formulată în temeiul articolului 11 al Convenției

22. Reclamanții au pretins că soluția dată de Curtea Supremă de Justiție a reprezentat o obligație impusă lor de a se asocia cu alți fondatori ai liceului, fapt care, în viziunea lor, era contrar articolul 11 al Convenției.

23. Curtea notează că decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție reprezintă o recunoaștere a statutului celor din urmă de fondatori ai liceului. Nu există nimic în acea decizie care ar indica că reclamanții erau obligați într-un mod sau altul să-și mențină statutul lor de asociați. Prin urmare, această pretenție urmează a fi respinsă ca fiind vădit nefondată, după cum prevede articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

B. Pretenția formulată în temeiul articolului 6 al Convenției în ceea ce privește lipsa de independență a Curții Supreme de Justiție

24. În cererea lor inițială, reclamanții s-au mai plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, că Curtea Supremă de Justiție nu era independentă. Totuși, în observațiile lor privind admisibilitatea și fondul cauzei, ei au cerut Curții să nu examineze această pretenție. Curtea nu găsește niciun motiv pentru a o examina.

C. Concluzia cu privire la admisibilitate

25. Curtea consideră că pretențiile reclamanților formulate în temeiul articolului 6 al Convenției, cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorului V.B. și motivarea insuficientă a deciziei Curții Supreme de Justiție, precum și pretenția lor formulată în temeiul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică chestiuni de fapt și de drept, care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de examinarea fondului. În continuare, ea notează că Guvernul nu a ridicat nicio obiecție cu privire la admisibilitate și niciun temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea le declară admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va purcede imediat la examinarea fondului acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

A. Argumentele părților

26. Guvernul a susținut că, în conformitate cu prevederile articolelor 19 și 23 ale Codului de procedură civilă în vigoare în acea perioadă, reclamanții ar fi putut cere recuzarea judecătorului V.B. El a fost de acord că reclamantul nu putea cunoaște componența completului de judecatori înainte de începerea ședinței, totuși, el a susținut că ei au avut posibilitate să recuzeze judecătorul chiar după începerea ședinței. De asemenea, el și-a exprimat dubii cu privire la declarațiile reclamanților precum că directorul liceului, care a fost prezent la ședința Curții Supreme de Justiție, nu l-a recunoscut pe judecătorul V.B. El a susținut că nu a trecut mult timp de la data când a avut loc acel incident între judecător și liceu și că, mai mult, judecătorul V.B. și-a păstrat mustața. Potrivit lui, faptul că el și-a ras barba nu a adus o schimbare atât de radicală în exteriorul lui încât să-l facă de nerecunoscut. Mai mult, președintele completului a citit la începutul ședinței atât prenumele, cât și numele judecătorului V.B., fapt care ar fi trebuit să-i permită directorului liceului să-și dea seama cine era acesta. Guvernul a indicat că în Republica Moldova nu mai este un alt judecător cu prenumele și numele similar celui al judecătorului V.B. și a declarat că, luând în considerație relațiile tensionate dintre directorul liceului și judecătorul V.B., era greu de a crede că primul l-ar fi uitat pe cel din urmă.

27. Reclamanții au recunoscut că Codul de procedură civilă le-a dat dreptul de a-l recuza pe judecătorul V.B., totuși, acest drept nu putea fi exercitat de către ei în mod efectiv, deoarece componența completului de judecatori nu le era cunoscută până la ședință. Ei au recunoscut faptul că directorul liceului, care a participat la ședința Curții Supreme de Justiție, își amintea incidentul cu fiul judecătorului V.B., mai cu seamă din cauza că cel din urmă a promis să se răzbune. Totuși, în acel moment el nu l-a recunoscut pe judecător. Potrivit reclamanților, atunci când fiul lui a fost exmatriculat, judecătorul V.B. lucra la Judecătoria Economică și nu la Curtea Supremă de Justiție. Mai mult, între timp, el și-a schimbat exteriorul răzându-și barba, în plus, numele lui era larg răspândit în Moldova. Abia după câteva zile de la examinarea cauzei la Curtea Supremă de Justiție, reclamanții și-au dat seama că judecătorul V.B. era judecătorul al cărui copil a fost exmatriculat trei ani în urmă. Reclamanții au susținut că, în orice caz, judecătorul era obligat, în temeiul articolului 23 al Codului de procedură civilă, să se abțină de la examinarea cauzei din proprie inițiativă.

Potrivit reclamanților, judecătorul V.B. nu putea fi considerat imparțial după exmatricularea fiului său din liceu, în special, deoarece el a amenințat cu răzbunarea administrația liceului. Ei au notat că, în circumstanțele specifice ale cauzei, Guvernul nu a contestat lipsa de imparțialitate a judecătorului V.B., ci s-a concentrat doar asupra pretensei posibilități de a-l recuza.

B. Aprecieria Curții

28. În ceea ce privește argumentul Guvernului precum că reclamanții nu l-au recuzat pe judecătorul V.B., Curtea consideră că nu i-au fost prezentate argumente suficiente care ar combate declarația reclamanților precum că directorul liceului nu l-a recunoscut pe judecătorul V.B. în timpul ședinței de judecată.

29. În hotărârea *Kyprianou v. Cyprus* [GC], nr. 73797/01, § 121, ECHR 2005-..., Curtea a rezumat principiile care reies din jurisprudența sa cu privire la imparțialitatea instanței judecătorești după cum urmează:

„Curtea reiterează, în primul rând, că într-o societate democratică este de o importanță fundamentală ca instanțele judecătorești să inspire încredere populației și, în primul rând, acuzatului, în cazul procedurilor penale (a se vedea *Padovani v. Italy*, hotărâre din 26 februarie 1993, Seria A nr. 257-B, p. 20, § 27). În acest sens, articolul 6 cere instanței, care cade sub incidența sa, să fie imparțială. Imparțialitatea, în mod normal, denotă absența prejudecății sau părtinirii, existența sau absența acestora putând fi probată în diferite moduri. Astfel, Curtea face distincție între o abordare subiectivă, adică încercarea de a constata convingerea personală sau interesul unui judecător într-o anumită cauză, și o abordare obiectivă, adică determinarea dacă el a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în acest sens (a se vedea *Piersack v. Belgium*, hotărâre din 1 octombrie 1982, Seria A nr. 53, § 30 și *Grievies v. the United Kingdom* [GC], nr. 57067/00, § 69, ECHR 2003-XII). În ceea ce privește al doilea test, atunci când testul se aplică unui complet de judecători, aceasta înseamnă că este necesar de a stabili dacă, pe lângă comportamentul personal al oricărui dintre membrii acelui complet, există fapte care pot fi stabilite și care pot trezi dubii în ceea ce privește imparțialitatea. În această privință, chiar aparențele pot avea o anumită importanță (a se vedea *Castillo Algar v. Spain*, hotărâre din 28 octombrie 1998, *Reports* 1998-VIII, p. 3116, § 45 și *Morel v. France*, nr. 34130/96, § 42, ECHR 2000-VI). Atunci când se hotărăște dacă într-o anumită cauză există motive legitime de a bănui că un complet nu este imparțial, punctul de vedere al celor care pretind că acesta nu este imparțial este important, dar nu decisiv. Ceea ce este decisiv este dacă această bănuială poate fi obiectiv justificată (a se vedea *Ferrantelli and Santangelo v. Italy*, hotărâre din 7 august 1996, *Reports* 1996-III, pp. 951-52, § 58, și *Wettstein v. Switzerland*, nr. 33958/96, § 44, ECHR 2000-XII).”

30. Curtea este gata să prezume că, din punct de vedere subiectiv, judecătorul V.B. nu a fost părtinitor. Totuși, ea va examina cauza prin prisma testului obiectiv.

31. Părțile nu au contestat faptul că, cu trei ani înainte de ședința Curții Supreme de Justiție, fiul judecătorului V.B. a fost exmatriculat din liceu de

către directorul și profesorii care fac parte din organizațiile reclamante și că judecătorul V.B. a amenințat administrația liceului cu răzbunarea. Curtea consideră că, în mod rezonabil, se poate presupune că judecătorul V.B. știa de relațiile sale trecute cu liceul. În temeiul articolului 23 al Codului de procedură civilă, el era obligat să informeze părțile despre o posibilă incompatibilitate. Curtea reamintește că articolul 6 § 1 al Convenției impune o obligație fiecărei instanțe naționale să verifice dacă, așa cum este formată, ea reprezintă o „instanță imparțială” în sensul acestei prevederi (a se vedea *Remli v. France*, hotărâre din 23 aprilie 1996, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-II, § 48).

32. Prin urmare, Curtea este de părere că, în circumstanțele acestei cauze, imparțialitatea judecătorului în cauză poate trezi aparențe pentru a fi pusă la îndoială și că bănuiala reclamanților în acest sens poate fi considerată obiectiv justificată.

33. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției în această parte. Din acest motiv, nu este necesar de a pătrunde în alte aspecte ale acestei prevederi invocate de reclamant.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

34. Reclamanții pretind că rezultatul examinării cauzei reprezintă o încălcare a drepturilor lor garantate de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

35. Luând în considerație concluziile sale cu privire la violarea articolului 6 § 1 al Convenției (a se vedea paragrafele 32 și 33 de mai sus), Curtea constată că nu este necesar de a examina separat dacă, în prezenta cauză, a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Zanghi v. Italy*, hotărâre din 19 februarie 1991, Seria A nr. 194-C, p. 47, § 23, și *Lungoci v. Romania*, nr. 62710/00, § 48, 26 ianuarie 2006).

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

36. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciu

37. Reclamanții au pretins 15,000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral și au susținut, că, ca urmare a procedurilor inechitabile, Fundația

Profesorii Prometești a fost exclusă din lista fondatorilor liceului, iar Tocono a fost obligată să se asocieze cu alte trei persoane juridice.

38. Guvernul a contestat suma pretinsă de reclamanți, declarând că ea este nefondată și excesivă.

39. Având în vedere violarea constatată mai sus, Curtea consideră că în această cauză este justificată acordarea unei compensații cu titlu de prejudiciu moral. Făcând evaluarea sa în bază echitabilă, Curtea acordă, reclamanților EUR 3,000.

B. Costuri și cheltuieli

40. Avocatul reclamanților a pretins EUR 3,675 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții. El a prezentat o listă detaliată care indica numărul de ore lucrate, onorariul perceput pentru o oră fiind de EUR 75, precum și o chitanță, care confirma că reclamanții i-au plătit întreaga sumă. De asemenea, el a prezentat o chitanță conform căreia EUR 80 au fost cheltuiți pentru traducerea observațiilor reclamanților din română în franceză.

41. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă pentru reprezentare și a contestat *inter alia* numărul de ore lucrate de reprezentantul reclamantului și onorariul perceput pe oră.

42. Curtea reiterează că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit dacă ele au fost realmente angajate, necesare și rezonabile ca mărime (a se vedea, spre exemplu, *Amihalachioaie v. Moldova*, nr. 60115/00, § 47, ECHR 2004-III).

43. În această cauză, luând în considerație lista detaliată prezentată și complexitatea cauzei, precum și faptul că o pretenție a fost declarată inadmisibilă (a se vedea paragraful 23 de mai sus), Curtea acordă avocatului reclamantului EUR 2,080 cu titlu de costuri și cheltuieli.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* inadmisibilă pretenția formulată în temeiul articolului 11 al Convenției, iar restul cererii admisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției în ceea ce privește lipsa de imparțialitate a judecătorului V.B.;
3. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției în ceea ce privește omisiunea Curții Supreme de Justiție de a motiva suficient decizia sa;

4. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
5. *Hotărăște*
- (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii:
 - (i) EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;
 - (ii) EUR 2,080 (două mii optzeci euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (iii) orice taxă care poate fi percepută la sumele de mai sus;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
6. *Respinge* restul pretențiilor reclamanților cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 26 iunie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte